

Budi moj

Marisa
de los Santos

Prevela
Biljana Kukoleča

 Laguna

Naslov originala

Marisa de los Santos
BELONG TO ME

Copyright © by Marisa de los Santos, 2008

All rights reserved

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Čarlsu i Anabeli,
mojim dragim vidrama*

JEDAN

Kornelija

Moj pad u nemilost u našem predgrađu, odnosno propuštanje prilike da steknem milost, da bih posle mogla da padnem u nemilost, počeo je na toj večeri, i to jednom sasvim bezazlenom, umereno dosetljivom i ne naročito čudnom primedbom o Armanu Asanteu.

Radilo se o Armanu Asanteu, glumcu. Ako niste znali da je on glumac, nemojte se uzbuđivati. Da nisam pre nekoliko godina naletela na dvodelnu televizijsku adaptaciju Homero-ve *Odiseje*, možda ne bih ni ja znala za njega, pa imate pravo što se čudite i pitate kako je on doprineo da ma ko padne u nemilost, u nekom predgrađu, ili ma gde drugde. To se i sama pitam, i sve do danas nisam došla do jasnog i zadovoljavajućeg odgovora.

Samo mogu da kažem da sam se zbilja trudila. Rešila sam da se nastanim u predgrađu sa istim onim žarom sa kojim su pioniri i doseljenici naseljavali prazne prostore, možda ne uz toliku hrabrost i uz iste istorijske posledice, ali sa istom onom kombinacijom nade i obeshrabrenosti, koja je njih navela da nečemu streme, i da istovremeno beže od toga. Bila sam žena spremna da započne nov život. Nastojala sam da steknem prijatelje i da se prilagodim novom okruženju, a iz nekih razloga

koji su potpuno izmakli kontroli, u tome sam pretrpela potpuni neuspeh.

Ljudi vole da kažu kako su gradovi bezlični i da veliki gradovi čine ljude još manjima. Zaista, gledano sa visine dvadesetog sprata, ja sam mrav, a i vi ste mravi, svi pod milim bogom su mravi.

Morate mi verovati. Ja znam kako je to osećati se sićušno. Visoka sam oko metar i pedeset i pet centimetara i teška kao prosečno napunjena kesa iz samoposluge, ali uvek kada hodam gradskom ulicom, već godinama, imam taj osećaj da nekako rastem. Počinjem da gubim spoznaju gde se završavam ja, a gde počinje grad, i posle nekoliko blokova počinjem da obuhvatam ulične držače za cveće, da se širim na prostirke na kojima neki momci prodaju „ručno izrađene“ torbe, na nebodere i njihove blistave geometrijske oblike, na miris prženog badema, na kafiće sa činijama zelenih jabuka u izlogu i na divne prodavačice na pauzi, koje izgledaju poput dugonogih flaminga i koje uporno povlače dimove iz cigareta pred svojim atraktivnim prodavnicama, sklopljenih očiju i žudno, kao da ih to pušenje diže u nebesa.

Volela sam gradsku buku, i rado sam otvarala prozore da njeni delići prodru unutra. Takođe sam volela da izađem iz stana po novine, kajsije ili đevreke, tako ukusne da su bili prave ode sjaju i aromi, i tada nisam osećala da izlazim napolje, već da se utapam u svoju sredinu, dok mi je adrenalin kolao venama, a neočekivani prizori izloga, uličnih rešetki sa oštrim ivicama i ulaza u prodavnice sa kružnim stepenicama, čekali su me iza svakog ugla i duž svake uličice.

Zamislite velikog pauna koji za sobom vuče blistavi ukrašeni rep koji predstavlja ceo grad.

No, moji dani paunovskog šepurenja su prohujali. A trajali su godinama, prvo u Filadelfiji, potom u Njujorku, i okončali

su se naglo, kao što to obično biva, kada smo se moj muž Teo i ja preselili u Ulicu vrba, i odjednom su se pretvorili u mesece mirnog života u najmirnijem komšiluku koji sam ikada vide-la, pa nisam mogla da izbegnem osećanje da smo kod kuće. I jesam i nisam želela da se tako osećam. Srce bi mi zatreperilo i duh živnuo već pri samom pogledu na gusto lišće sikomore i pospano plavo nebo.

Treba da shvatite da nisam planirala da postanem takva osoba. Želela sam da ostanem avanturistički nastrojena građanka i da uživam u gradskoj energiji i nepredvidljivosti, da budem otvorena za iznenađenja i neočekivane događaje, za gradsku rugobu i površnu lepotu, i to sve do kraja života. No, dok je Teo vozio brzinom od deset kilometara na sat, kroz slične ulice, sa redovima crvenih poštanskih sandučića i ošišanim zelenim travnjacima, urednim lejama i patiniranim bakarnim slavinama u baštama, duh tog smirujućeg okruženja, koje ničim nije moglo da vas iznenadi, odjednom bi učinio da se osetim kao kod kuće.

„Ovo liči na kuću“, kazao je Teo, a posle malog premišljanja (vrlo kratkog, jer je on na neki, prosto nenasan način, čitao moje misli), zaključila sam da to što je on podrazumevao pod kućom nije bilo baš isto ono na šta sam ja mislila kada bih to kazala. Za njega je „kuća“ bila mesto na kome smo nas dvoje odrasli i gde su naši roditelji još uvek živeli.

Moj muž i ja, u stvari, nismo odrasli baš u predgrađu, već u ugodnom univerzitetskom gradiću u Virdžiniji, i imali smo isto ovakvo susedstvo, sa lepim kućama sa početka dvadesetog veka i drvećem koje je bilo starije od kuća, gde nije bilo nikakvih *Mekdonaldsa* na vidiku. Tu je kasno proleće donosilo obilje sjajnog zelenog lišća i pupoljke, koji su se pretvarali u cvetove, a za Dan sećanja su se na travnjacima pravile roštiljijade i igrao se badminton i kriket, i svi su spremali barem pet različitih pita. Mada smo bili kilometrima daleko od kuće i detinjstva, mada je bilo podnevno doba, a Dan sećanja je prošao pre dve

nedelje, skoro da sam mogla videti onu istu decu kakva smo nekad bili, kako trče preko travnjaka i osetiti zasićujući miris mesa sa roštilja.

Znam da sve ovo zvuči sladunjavo, dosadno, provincijski i prilično praznoglavo, ali šta ja tu mogu? Ljudi ponekad imaju srećno detinjstvo. Mi smo ga imali. U trenu sam se veoma živo setila, u jednom bljesku, baš kao da sam naglo pogledala kroz automobilski prozor, grupice žena na rođendanskim slavljima, uz kokosove orahe, u dvorištima i kuhinjama, dok je vazduh bio ispunjen njihovim žagorom, a svi su bili veoma zaneseni u priču i bliski, i žene i deca. Te su nas žene podizale kada bismo pali, brisale nam lice i hranile nas, ili su vikale na nas da silazimo sa drveća, ili da se maknemo iz blata (a sve to nekako usput, ne prekidajući razgovor i ne naprežući se posebno); nekada su to bile naše majke, a nekada neke druge majke. Bile su mi sve izmešane u sećanju u nasmejanu, raspricanu, dobronamernu gomilu, i predstavljale su obilje ljubavi i sigurnosti.

„U pravu si“, kazala sam Teu. Prostrelio me bol čežnje i osetila sam da sam na ivici suza. Pitala sam se da li je to ono što sam želela (bila je moja ideja da napustimo grad), i mislila sam da činim isto što i mnogi drugi, koji se prvo otisnu u avanturistički život velegrada, samo da bi se zatim vratili životu kakav su vodili i njihovi roditelji, krećući se prema njemu i istovremeno bežeći od njega.

Dok smo se parkirali ispred kuće, i pre nego što nam je preplanula agentkinja otključala ulazna vrata, već sam znala da ćemo je uzeti.

Činjenica je da gradovi ne mogu da nas ganu, a ja sam baš to želela. Poslednje dane u Njujorku provela sam kao i prethodnih devet meseci, osećajući se sićušnom, uplašenom i u stalnom strahu da ću sasvim iščeznuti. Prethodnih deset godina sam živela u velikim gradovima. Mislila sam da ću zauvek u njima ostati. A onda je ipak došao dan kada nisam mogla da dočekam da spakujem kofere i odem.

* * *

Teo i ja smo stanovali u novoj kući oko dve nedelje kada su nas pozvali na večeru priređenu u našu čast. Teo je onkolog, koji je upravo dobio novi posao u bolnici u Filadelfiji, a jedan od lokalnih doktora je priređivao tu večeru, mada mi je njegova žena došapnula, dramskim tonom, da to neće biti isključivo doktorsko veče.

„Pozvala sam finu kombinaciju gostiju“, kazala je Megan kada smo stigli, „pa se nemojte ljutiti što se nisam pobrinula baš za sve. Znae kako je.“

Istini za volju, nisam to znala. Teo i ja smo bili u braku nešto manje od dve i po godine, i kada nismo bili u našem ljubavnom gnezdu u Njujorku, on je radio a ja sam išla na kurs iz istorije na Njujorškom univerzitetu. Imali smo nekoliko manjih potresa i možda jedan veći, kako to već biva, ali smo uglavnom gugutali, pa nisam imala mnogo prilike za razna društvena taktiziranja.

„Hvala“, odgovorila sam joj sličnim dramskim šapatom i dobacila joj konspirativni osmeh.

Megan se takođe osmehnula i odmaknula se da me odme-ri. „Baš slatka haljinica“, kazala je, što je bilo sasvim umesno, mada, valjda zato što se taj izraz „slatka“ stalno primenjuje na mene, kao i na druge male žene, zbilja ne mogu da ga podnesem. No, iako mi je Megan dala kompliment, bilo je u njenom pogledu ili tonu nečega zbog čega se u mojoj glavi razmahala mala crvena zastava.

Moram da kažem nekoliko reči u odbranu svoje haljine. Ja to zovem uskom večernjom haljinom, ali pre nego što zamislite Elizabet Tejlor u filmu *Mačka na usijanom limenom krovu*, moram da kažem da su jedinu sličnost predstavljale špageti-naramenice. Bila je to laka i lepršava haljinica, nešto između vrećaste mode kasnih pedesetih i uske frulice, do iznad kolena, i, da, moram priznati da nisam ispod nje imala prsluče, ali svi

znaju da je prednost skoro potpunog nedostatka oblina takvo nošenje tih modela. Haljina je bila sasvim prikladna, a kompletirala sam je sandalama sa tankim kaiševima i visokim potpeticama, što je sve bilo sasvim dobro uklopljeno u pozno leto. Sva moja dotadašnja iskustva su mi govorila da je tako.

No, čim me je Megan uvela u sobu, gde su četiri para već stajala i razgovarala, shvatila sam da je moja haljina potpuni promašaj. Zapravo, svaka bi haljina u toj prilici bila promašaj, jer su Megan i sve ostale žene nosile pantalone. Lanene pantalone, sa svilenim ili pamučnim letnjim bluzicama. Bio je to pastelni spektar lanenih pantalona i korseta bez rukava, sve dokle je pogled mogao dopreti. Stajala sam sa strane u svojoj haljinici i osećala se kao jesenji list ili odavno otvorena boca crnog vina – od lepršave elegancije pretvorila sam se odjednom u nešto drečavo i neukusno.

Znam da ovo možda previše naglašavam kao neko veliko poniženje, a zapravo i nije bilo. Nije to bilo čak ni malo poniženje, ali me je bez obzira na to izbacilo iz ravnoteže. Ipak je odeća samo odeća, a savremena Amerika nije roman Edit Varton, zar ne? Sada se ne dešava da se pojavite na javnom mestu sa suknjom nekoliko centimetara kraćom, ili sa lepezom pogrešne boje, pa da vas izopšte iz društva zbog toga, za ime sveta?!

Posle male pauze i ohrabrujućeg Teovog namigivanja, ušetala sam u dnevnu sobu, ispružene ruke i sa blistavim osmehom na licu. Ono osećanje neprikladnosti nije sasvim nestalo, ali sam se prilično dobro osećala. Oko deset minuta sam ćaskala sa ljupkom mladom ženom, za koju se ispostavilo da je jedna od dve najmljane kelnerice, ali sam posle toga provela vreme određeno za ispijanje koktela sasvim lepo, bar sam tako sebi govorila.

A onda su za večerom usledila dva simbolična udarca pesnicom. Prvo Pajper, a zatim Arman.

Pajper je moja komšinica. Stanuje preko puta i pre te večere smo se dvaput srele, bolje reći dva i po puta, ako se računa mahanje

rukom iz kola, prilikom njenog neuspešnog isparkiravanja sa našeg prilaznog puta, kada je prošlo bar tri sekunde od trenutka u kojem je srela moj pogled do onoga kad je spustila naočare za sunce sa vrha glave na nos i mahnula mi rukom.

Upoznale smo se dva dana posle našeg useljenja. Sedela sam na prilaznim stepenicama, u šortsu koji sam nosila još u gimnaziji, sva znojava i umorna, halapljivo ispijala vodu iz boce, pomalo žaleći sebe, kao i svakoga ko mora da raspakuje pokućstvo usred avgusta, kad se Pajper stvorila ispred mene.

Ako bih htela da je opišem, bez preterivanja ili ponavljanja opštih mesta, to bi izgledalo ovako: vitka, preplanula i uskog struka, u beloj polo košulji, koja odgovara blistavim zubima i laku za nokte, u firmiranim plavim letnjim pantalonama, koje odgovaraju boji njenih očiju, i espadrilama, sa plavom kosom boje prženog butera, kakva se sreće među pripadnicama raznih sestrinstava na nekoj konferenciji žena sa atlantske obale SAD. Posle prvog pogleda na nju mogla sam se kladiti da je pohađala koledž negde u severnom delu Severne Karoline.

Smeškala se pomalo zbunjeno, ali joj je osmeh postajao sve širi dok me je posmatrala, a pogled joj se malo duže zadržao na mojoj kratko podsećenoj kosi. Kasnije sam shvatila da je to ona vrsta pogleda sa kakvim se nisam odavno srela, a na kakve sam nailazila u gimnaziji, i koji su značili da vam neko na prvi pogled nije simpatičan. No, u to vreme to nisam skapirala, nisam to ni primetila. *Ovo je početak*, mislila sam puna nade, *ulazak u žensku zajednicu, koja će biti moja sigurnosna mreža*.

„Hej, zdravo!“, kazala je naglo. „Dobro došla u naš kraj.“

Ustala sam i pokušala da otrem beznadežno prljavu ruku o isto tako prljav šorts, ali ona nije načinila pokret da je prihvati, zbog čega nisam mogla da je okrivim.

„Zdravo“, kazala sam. „Ja sam Kornelija Braun, i obično nisam ovako prljava.“

Nasmešila sam se. Ona nije. Nakrivila je glavu zamišljeno.

„Kornelija. Pa to je zbilja drugačije ime.“

Drugačije od čega? Možda od Hazbiba?, motalo mi se po glavi, ali nisam ništa kazala. Sa blagim samopotcenjivačkim uzdahom, rekla sam samo: „Znam ja to dobro.“

„Mi smo Truiti“, kazala je, mada nije bilo nikoga pored nje, „i stanujemo preko puta. Ja sam Pajper.“

Pajper! Pa nije moglo biti različitije ime, bilo je to otprilike kao: „Rugao se lonac kotlu što je crn.“

„Zdravo, Pajper.“

„Došla sam u obaveštajnu misiju“, rekla je a oči su joj blistale izveštačenim sjajem.

„Baš uzbudljivo. Šta istražuješ?“

„Tu su pre vas stanovali Pakstoni, koji su bili profesionalci, bez dece.“ Pajper je izgovorila „profesionalci“, naglašavajući tu reč kao da je rekla „pornografi“.

„Srela sam ih kada su zatvarali kuću“, kazala sam. „Delovali su prijatno.“

Pajper se nategnuto osmehnula. „Pa, ne znam. No, svi smo se mi nadali da će nam se doseliti prava porodica.“

Pitala sam se ko li su to bili „svi mi“ i, mada nisam ništa razumela, kazala sam: „Da, shvatam.“

„Pa, dakle, imate li?“, zapitala je podižući obrve.

„Imamo li šta?“

„Da li ti i tvoj muž – pretpostavljam da je čovek koga sam vide-
la tvoj muž – imate dece?“, rekla je i nategnuto se nasmejala.

To pitanje je izazvalo munjevit bol, koji me je prostrelio kroz stomak. Pošto je postavila pitanje, Pajper je zurila u dvorište, kao da očekuje da će neka skrivena deca izleteti iza žbuna ili iza žardinjere.

„Nemamo“, odgovorila sam. „Tu smo samo nas dvoje, ja i moj muž, Teo“, kazala sam s namerom da dodam jedno nemarno: „Za sada“, ali sam shvatila da bi to, možda, ipak bilo previše.

„Uh, znači, samo vas dvoje“, rekla je Pajper. U tom trenutku je malo nacherila glavu i dobacila mi je mali, zbunjeni, sažaljivi

osmeh, uz izvesno mrštenje, gledajući me kao da sam isflekala bluzu, ili kao da sam bradata žena iz cirkusa.

„Šteta“, kazala je i pucnula prstima. „A ovo je baš divan kraj za porodice s decom.“

Zbunjeno sam ustuknula i skoro upala u osušeni žbun hortenzija. Njen pogled i komentar bili su baš onakvi kakvi nikada ne bi trebalo da budu pogled i komentar upućeni osobi koju ste upoznali nekoliko sekundi pre toga, i o čijem životu ne znate baš ništa.

Nastupila je kratka tišina, u kojoj je Pajper, izgleda, i dalje tužno razmatrala činjenicu da nemam dece, a ja sam se za to vreme kolebala između izjava: „Baš mi je žao“ i „Idi do đavola!“

„Pa, u svakom slučaju, dobro došli u naš kraj!“, kazala je naposljetku Pajper.

„Drago mi je što smo se upoznale“, odvrtila sam što sam mogla ljubaznije. „Peper!“

„Takođe“, odgovorila je, blesnuvši zubima u brzom osmehu. Zatim se okrenula na svojim potplatama od rafije, dok joj je kosa lepršala, i zapevala: „A i zovem se PAJ-per!“, pa je odsakutala kući, preko travnjaka i ulice.

Te večeri, dok smo jeli osrednju picu, opisala sam Teu Pajper, pominjući njen izgled televizijske najavljičice i devojke iz Atlantskog sestrinstva, način na koji je krivila glavu, i blistavi osmeh.

„Mislim da joj se nisam dopala“, kazala sam.

„Meni se dopadaš“, rekao je Teo s osmehom, i spustio je svoje parče pice.

Nisam mu ispričala ono o „pravoj porodici“, ni kakvo je lice napravila kada je čula da nemamo dece. Teo i ja smo „pokušavali“ u više navrata otkako smo se venčali (tačnije bi bilo reći i pre venčanja, mada *ne mnogo* pre toga). Što bih ga bacala u brigu? Bilo mu je dosta briga, oboje smo ih imali dovoljno i u kontekstu naših uspona i padova u toku protekle tri godine, Pajperino lice nije bilo čak ni bleđa mrlja.

To je bio moj prvi susret sa Pajper.

Drugi se odigrao dva dana kasnije, kada sam otvorila vrata i videla da na njima stoji ona, sa tanjirom kolačića. Smeškala se. Okrugli kolačići su mi se takođe smeškali kroz omotač od celofana. Mada sam nastojala da i dalje mislim na svoje brige, osetila sam kako isparavaju, dok su mi pred oči iskrsele razne žene iz mog detinjstva (gospođe: Sandoval, Vang, Džekson, Igan, Romanov, Mekvej i Braun), sa svojim jakim glasovima i nežnim rukama.

„Baš lepo od tebe, Pajper“, kazala sam i uzela kolačiće. „Uđi, molim te.“

Njen pogled je ušetao u kuću i preleteo preko gomile kutija za pakovanje, raspakovane ambalaže i novina.

„Ne, hvala“, kazala je. „Baš sam se pitala da li bi ti izašla?“

Spustila sam kolačiće na najbližu kutiju i izašla s njom.

„Šta se događa?“, upitala sam.

Pajper se podbočila: „Baš sam primetila šta je kamion za selidbe načinio na vašem travnjaku.“

Zatim je otišla do spoljašnjeg ugla našeg travnjaka i pokazala na nešto, odmahujući pri tom glavom. Pošla sam za njom i videla da je jedan ugao travnjaka presečen dubokim blatnjavim otiskom gume. Bio je kraći od dva metra, ali je izraz njenog lica govorio da je to pravi užas, prava strahota, kao da se taj trag urezao i direktno u njenu dušu.

„Oh, pa, jeste“, kazala sam neodređeno. Šta sam drugo mogla da kažem?

Posegnula je rukom u džep, izvadila posetnicu i pružila mi je.

„Imamo odličnog pejzažnog arhitektu“, kazala je. „Stvarno je vrhunski. Možda je samo malo grub u govoru.“

Uzela sam posetnicu, zureći u nju.

„A i onaj žbun.“ Pokazala je u žbun nabirući nos. „To je hortenzija. Nikada se nije dobro primila.“

„Zar nije?“ O, bože, šta ta žena umišlja, ko je ona?

„Nije. Moj vrtlar će ukloniti to pašče pre no što kažeš 'bu!'“

Ona, naravno, nije mislila na pravo pašče, već na žbun, koji je, moram priznati, delovao upola osušeno, ali je to ipak bila poslednja kap. Počelo je da mi iskri pred očima i osetila sam da me obuzima bes.

Pre nego što mi se vratila moć govora, Pajper je kazala:

„U svakom slučaju, uživaj u kolačićima!“ Zatim se osmehnula, zalepršala kosom i nestala preko ulice, ušavši u svoju kuću.

Bacila sam za njom onu posetnicu, kao infektivnu raketu, totalno besna. Sletela je nasred blatnjavog puta.

„Odvratna žabetina“, progundala sam glasno.

„To je jedna odvratna žabetina“, kazala sam i Teu kad se vratio kući sa svog trećeg odlaska u skladište nameštaja u toku četrdeset osam časova. „Gadna Žan Pol Tarhil žaba.“

„Pa, ti si išla u takvu jednu školu, pa bi trebalo da znaš, zar ne?“ Nacerio mi se iskosa.

„Ama, na čijoj si ti strani?“, pitala sam, mada sam, naravno, znala odgovor. Uvek i u svemu što je bilo važno, on je bio na mojoj strani. A kada sam razmotrila malo širu sliku, morala sam priznati da je njegova vedra priroda i odbijanje da se razbesni zbog svega onoga što je mene izluđivalo, osobina koju sam kod njega veoma cenila. No, nekada sam gledala na stvari sasvim lično. Tada sam, recimo, želela da on odustane od svog vedrog i opuštenog stila, i da nadene Pajper neko pogrдно ime.

Nagnuo se da me poljubi, ali sam se odmakla. „Izdajice!“

„Kako da dokažem svoju lojalnost?“, upitao je Teo, naginjući se opet ka meni. „Da ti kupim jednog trola za baštu?“

„Patuljka“, kazala sam i gurnula ga. „I da znaš da ne preterujem.“

„Hoćeš li par flaminga od plastike?“

„Ozbiljno ti govorim“, kazala sam.

Da bih pokazala stepen svoje indignacije, pomislila sam da mu ispričam o prvom razgovoru sa Pajper, ali sam ipak rešila da to ne učinim. Bilo mi je milije da misli da sam ljuta samo zbog njenog bezobrazluka i uvredljivog ponašanja.

„Par flaminga bi staru, dobru Pajper dovelo do srčanog udara, zar ti se ne čini?“, kazao je Teo.

„Teo, to je ipak *naš* travnjak!“ U čitavom svom životu nikada nisam poželeva da imam travnjak. Događalo mi se da pomislim da *nikako* ne želim da imam travnjak. No, sada sam ga imala, pa sam rešila da branim svaku vlat trave na njemu. „To je naša trava“, kazala sam Teu.

Nešto mi je palo na um. „Čuj, Teo. Volt Vitman je napisao: 'Svaka vlat trave je put do zvezda.'“ Mada je veza između tih stihova i sadašnje situacije bila nejasna i meni samoj, ipak sam to doživela kao svoj trijumf.

„O“, rekao je Teo. „Moraćemo, dakle, da postavimo *dva* baštenska trola.“

Odmakla sam se za dužinu ruke i posmatrala njegovo blistavo rumeno lice, zelene oči i usta. Jedan od mnogih privlačnih detalja na njemu bila je najsavršenija gornja usna koja je ikada postojala. Osetila sam da mu popuštam.

„Stavićemo patuljke“, kazala sam tiho.

„Do vraga“, kazao je, „hajde da učinimo i više od toga i da stavimo tri trola.“ Osećala sam oblik njegovog ramena kroz košulju. „Da li ti to govori na čijoj sam strani?“

Uzdahnula sam i slegnula ramenima.

„Četrdeset pet minuta seksa među kartonskim kutijama biće prava stvar“, kazala sam.

Tako je i bilo, ali to odvrćanje moje pažnje od pravednog gneva koji me obuzeo nije značilo da više nisam bila ljuta i da nisam u pravu. Zar ne?

Možete, dakle, zamisliti moju duboku žalost kada je, pošto su pred nas stavili po činiju hladne, prazne supe od paradajza,

u dnevnu sobu banula lično Pajper, sa čovekom za koga sam pretpostavila da je nesrećni gospodin Truit, lično.

„Čao svima! Napokon smo stigli!“, povikala je. „Megan, sami smo ušli. Nadam se da se ne ljutiš?“

„Spasavajte me odavde!“, šaputala sam sjajnim dubinama crvene supe u tanjiru.

Megan se izgleda nije ljutila što su sami ušli. Baš naprotiv, njen izraz lica pokazivao je čistu radost i oduševljenje kada je odgur-nula stolicu i pojurila preko sobe da zagrli svoju susetku.

„Žao mi je što kasnimo“, kazala je Pajper, i svalila se na stolicu koju joj je privukao muž naše domaćice. „Izvukli smo se sa koktela kod Loverija što smo brže mogli.“

Žena koja je sedela kraj mene i zvala se Kejt, nagnula se prema meni da bi mi kazala: „To su Loveri, Loveri i Lerner-Loveri“, na šta nije bilo moguće odgovoriti.

„Volela bih da sam videla unutrašnjost njihove kuće!“, povikala je Kejt. „Da li je grandiozna?“

„Valjda jeste“, kazala je Pajper sležući ramenima. „No, zabava je bila tako dosadna, da to nisam ni primetila.“

„Ali, Pajper, pa nije bilo baš tako loše“, kazao je njen muž.

„Bilo je *grozno*“, naglasila je Pajper, i dobacila mu prezriv pogled.

„Jedino ti misliš da su Loveriji dosadni“, kazala je Megan žustro i odmah zatim, zatečena, priglupo pogledala unaokolo, kao da se čudi odakle joj snage da izusti tako nešto.

Posmatrala sam njeno lice i lica ostalih žena oko stola, dok su zurile u Pajper. Pa da, mislila sam, to je prava Pčelinja kraljica. Sve su to likovi iz te priče.

„Pajper, Kajle“, oglasio se Meganin muž Glen, predstavljajući nas: „ovo su Mateo Sandoval, moj novi kolega, i njegova supruga Kornelija.“

Spustila sam kašiku i posmatrala neizbežnu scenu, kako Pajperino lice omekšava kada se okrenula Teu, što se obično događalo ženama pri upoznavanju mog muža. Teova majka

je Švedanka a otac Filipinac, što je izgleda čarobni recept za genetsku alhemiju, jer se na Teu može videti desetak nijansi zlatnosmeđe boje, a to nikome ne promakne.

Eto, sve se ponavljalo. Ona je malo razmaknula usne, a ruka joj se pomerila do viseće ogrlice. Skoro da sam začula da prede kao mačka, kada je kazala: „Zdravo, Mateo.“

Pošto postoji opasnost da zazvučim kao ljubomorna supruga, a to je veoma ponižavajuća uloga, mogu odmah to da demantujem. Navikla sam da posmatram ljude kada prvi put ugledaju Tea. To sam primetila zaista davno, na svečanosti za Dan sećanja, kada sam imala pet godina.

Sva deca iz susedstva su se igrala „ledenog čike“, i to je veoma dugo trajalo, a Teo je bio u centru pažnje. I, dok je tako trčao okolo, jedna majka ga je iznenada zgrabila za rame, zaustavila, pogledala ga u lice i kazala: „Mateo Sandoval, ti si najlepše dete koje sam ikada videla!“ I dok smo svi zastali unaokolo, dašćući i presamićeni čekali nastavak, Teo je pocrveneo i pognuo glavu, dobacio ženi ljubazan i uljudan osmeh – i nastavio da trči, kao da nije ni bilo prekida. U naredne tri decenije se taj scenario prilično često ponavljao. Teo je izgledao kao Teo; ljudi su ga zapažali, a kada bi shvatio da je zapažen, on bi se osmehnuo, pocrveneo, pognuo glavu i nastavio da se ponaša kao da se ništa nije dogodilo.

To me je sada samo zabavljalo, verovatno zato što je njemu bilo neugodno. Nisam bila nimalo ljubomorna. I, kada sam videla promenu na Pajperinom licu, poželeva sam da viknem: „Aleluja!“ i da zagrlim Kejt, ali sam samo pobednički podigla prste ispod stola. Ako nam je Pajper već susedka, dobro je znati da ima nečega ljudskog u njoj.

„Srela sam Armana Asantea u *Starbaksu*“, kazala sam.

Časkali smo o Njujorku.

Megan je srela Ričarda Gira. Glen je video glumca koji je igrao u *Oficiru i džentlmenu*, a nije bio Ričard Gir, pa je ta slučajnost, u roku od nekoliko sekundi, sve dovela u stanje kosmičkog transa, i svi su ostali bez daha. Pajper je videla Umu Turman („velika stopala, nimalo šminke i izrastao koren neofarbane kose, ali, baš, sasvim taman“), Kejtin muž Džefri je sreo Džil Henesi iz serije *Zakon i red*, ali se te večeri, pre nego što je zaspao, setio da Džil Henesi ima sestru blizakinju, i nije mogao da spava zbog pomisli da, možda, žena u kožnoj jakni, koja je šetala psa, ipak nije bila Džil, pa mi je zbog cele te priče postao pomalo simpatičan. Kejt je kazala da je srela onu gimnastičarku „kako joj beše ime, baš niskog rasta“. Ja sam srela Armana Asantea u *Starbaksu*.

„Ja sam srela Armana Asantea u *Starbaksu*“, kazala sam.

Nastala je mrtva tišina. Ona vrsta tišine od koje se zgusne vazduh u sobi, i postane težak kao šljunak. Za trenutak sam se upitala da li sam uopšte izgovorila tu rečenicu, ili sam, umesto toga, zapravo zalajala kao foka.

Najzad je Kejt upitala: „Da li je to onaj teniser koji je bio u braku sa Brukom Šilds?“

Svi su se pravili da to nisu čuli, i videla sam kako se Teu krive usne.

Onda je Pajper hladno kazala: „Ne verujem da bih prepoznala Armana Asantea kada bih ga srela.“

„Ali svakako bi ga prepoznala...“, počela sam ja.

„Mislim da ne bih“, insistirala je Pajper. „Mislim da ga ne bih prepoznala da ga sretnem, jer nisam uopšte sigurna da znam ko je to.“

„Pa, to je glavna čar Armana Asantea“, kazala sam. „Čak iako niste gledali njegove filmove, niti ste čuli za njega, ako ga pogledate, odmah ćete reći: 'To je Arman Asante.' On, jednostavno, jeste Arman Asante.“

Svi su zurili u mene. Svi, osim moga muža, koji se smeškao svojoj vinskoj čaši.

„Šta to znači?“, pitala je Pajper, nastojeći da sakrije ili maskira zbunjenost bledim osmehom.

„Pa, znaš šta mislim“, kazala sam, smejući se.

„Ne, ne znam“, odgovorila je bez osmeha. Uglovi njenih usana, lako našminkanih bledoružičastim karminom, pobeledi su. Razbesnela se. O, do vraga.

„Pa, mislila sam...“ promrmljala sam. Sve moje telesne ćelije su ječale iz sveg glasa, ali se to nije čulo. „Ima tipičnu zalizanu crnu kosu, nosi zlatno prstenje, ono usko odelo i evropske cipele sa šiljatim vrhom...“

Henri Dejvid Toro je kazao: „Gradski život čine milioni ljudi koji su usamljeni zajedno“, i u toj prilici sam se zbilja složila s njim. No, došla sam do tačke kada sam pomislila da gradska izolacija nije ništa prema ovoj, na mestu koje mi je do tada ličilo na raj. Pitala sam se da li sam „iskočila iz tiganja pravo u vatru“, jer, koliko znam, ništa te ne čini usamljenijim nego neuspela šala, koju svi odbacuju, pa onda još moraš da je sasvim prežvačeš, objašnjavajući je punoj sobi stranaca, koji je neće shvatiti ni za milion godina.

Želela sam da povičem iz sveg glasa: „Ja sam uvek zabavna na ovakvim skupovima! Večernje zabave su moja prirodna sredina! Uvek se prikladno oblačim i lepo zabavljam društvo!“

Među sličnim mučnim događajima, koji vam iznure dušu, taj sigurno nije bio najgori. Nije bio ni prineti onome kada sam se na školskoj božićnoj proslavi u trećem razredu osnovne škole ispovraćala na publiku usred pesme *Beli Božić*. Nije svakako bilo ništa gore nego onda kada sam ušla u jedan banjski salon i, u trenutnom rastrojstvu, izjavila: „Želela bih da zakažem sastanak sa pedofilom.“ U poređenju sa mojim sličnim gafovima, taj je bio samo bledunjav i beznačajan otisak u sećanju.

Međutim, mučilo me osećanje da se sve neće završiti na tome. Pomišljala sam da *taj* osećaj usamljenosti neće biti jedini i da će se ponoviti još mnogo puta, da će ih se nakupiti dovoljno da ispune čitav jedan životni period, jedno doba u mom životu,

u kome, inače, nisam bila usamljena. Osoba kakva sam ranije bila, mogla je da podnese malo samoće i da joj to mnogo ne smeta, ali u tom času se nisam tako osećala.

Sedela sam i dalje na toj večeri, a svi su nešto pričali i mrmljali oko mene. Ti si to izabrala, podsećala sam samu sebe. Sada ovde živiš, a to oko tebe su ljudi sa kojima treba da živiš.

Sklopila sam oči. Kad sam ih otvorila, bila sam i dalje na istom mestu.